

РЕШЕНИЕ

№ 6342

гр. София, 18.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 18.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **6122** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.404, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) във вр. с чл.145 - чл.178 Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма] против т. 4 от Предписания на инспектори от дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, обективирани в протокол за извършена проверка от 14.03.2012 г. и 21.03.2012 г., потвърдени с писмо изх. № 0104/7958 от 17.04.2012 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” (ИАГИТ). В съставения на основание чл. 404, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ протокол е предписано - т.4 от същия, правоотношенията по предоставянето на работна сила да се уреждат само като трудови, съгласно чл.61, ал.1 във връзка с чл.1, ал.2 от КТ.

Жалбоподателят твърди, че процесната т. 4 от Предписанията е издадена при неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и при несъобразяване с целта на закона. Навеждат се доводи, че лицата, които са посочени в обстоятелствената част на протокола от проверка от т. 4 до т. 7 включително, не изпълняват трудови функции в дружеството [фирма], поради което същото няма качеството на работодател спрямо тях. Твърди се, че не отговаря на обективността изводът, съдържащ се в протокола, че посочените лица са декларирали работно време, работно място и трудово възнаграждение. Посочва, че даденото предписание е материално незаконсъобразно, тъй като деянието, вменено като нарушение в обстоятелствената част, не съответства на сочената като нарушена материална разпоредба- чл. 61, ал.1 и чл.1, ал. 2 от КТ.

Жалбоподателят излага съображения, че е допуснато разминаване между даденото предписание, като съдържание и законово предвидените правомощия и възможностите на контролните органи за предписването му по отношение на евентуална бъдеща дейност на работодателя, с което е допуснато съществено и неотстранимо процесуално нарушение. Сочи, че ако се приеме, че е извършено нарушение на чл. 61, ал. 2 и чл.1, ал.2 от КТ, то нарушението вече е извършено и същото е неотстранимо към момента на даване на предписанието, т.е. евентуален ПАМ за отстраняването му не би имал предмет. Моли за отмяна на т. 4 от Предписанията на инспектори в дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, обективирани в протокол от 14.03.2012г. и 21.03.2012г. Прави искане за присъждане на разноски, направени в съдебното производство.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните, приетите доказателства и взе предвид решение № 7865/07.06.2013 г. по адм. д. № 559/2013 г. на Върховния административен съд (ВАС), VI отделение, съдът в настоящия състав намира следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.

На 14.03.2012г. и 21.03.2012г. В. Г. - главен инспектор, К. К. - главен инспектор и инж. Л. В. – началник отдел „Б.”, са извършили проверка по спазване на трудовото законодателство и осигуряване на ЗБУТ в обект - механичен цех на [фирма], находящ се в [населено място], [улица].

В хода на проверката е било установено, че работодателят [фирма] не е уредил като трудови правоотношенията си с лицата: Е. А. К., ЕГН [ЕГН], К. С. П., ЕГН [ЕГН], Д. Г. Д., ЕГН [ЕГН], Н. Д. Н., ЕГН [ЕГН] като не е сключил трудови договори с тях преди постъпването им на работа, с което е нарушил чл. 61, ал.1 от КТ във връзка с чл.1, ал.2 от КТ. По време на проверката на място на горесцитирания обект на контрол, същите са заварени да работят като „общ работник”, като декларирали работно време, работно място и трудово възнаграждение.

В представените по реда на чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ писмени декларации от 14.03.2012г. подписани от Е. К., К. П., Д. Д. и Н. Н., същите са удостоверили, че работят като общи работници, с работно време от 8.00 до 17.00 часа, с трудово възнаграждение в размер на 350 лева, въз основа на сключен граждански договор.

С призовка, получена по реда и при условията на чл. 47, ал.1 от АПК на 14.03.2012 г. жалбоподателят е бил поканен да се яви на 21.03.2012г. в дирекция „Инспекция по труда Софийска област” за представяне на сведения във връзка с образуваното административно производство. Проверката е продължила на 21.03.2012 г. с преглед на представени от жалбоподателя документи въз основа на които е съставен протокол за извършена проверка с процесното предписание, обективирано в т. 4 – „отношенията при предоставяне на работна сила да се уреждат само като трудови, съгласно чл.61, ал.1 от КТ, във връзка с чл.1, ал.2 от КТ”. Протоколът е връчен на управителя на дружеството на 21.03.2012 г.

В административната преписка са приложени писмени декларации от 14.03.2012г. подписани от Е. К., К. П., Д. Д. и Н. Н.; 4 броя граждански договора /л. 8, 11, 15 и л.18 от делото/ сключени с горепосочените лица, със задача: пробиване на отвори, огъване, почистване на метални изделия и атестиране при боядисването и

сглобяването им; служебни бележки за проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа и идентификационна карта на [фирма]. С представени от дружеството възражения са представени и приети като писмени доказателства по делото и други декларации от Д. Г. Д., Е. А. К., К. С. П. и Н. Д. Н., приложени съответно на лист 49, 52, 53, 56 и лист 59 от адм. дело № 4763/2012г. на 28-ми състав на съда, чието съдържание е противоположно на заявеното от същите лице в предходните декларации по образец.

Оспореното предписание, обективизирано в т.4 от протокол за извършена проверка от 14.03.2012 и 21.03.2012г., представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Процесното предписание е издадено от компетентен административен орган по смисъла на чл.404, ал.1 КТ, в рамките на предоставените му правомощия. С разпоредбата на чл.399 КТ контролът за спазване на трудовото законодателство е предоставен на Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" (ИАГИТ). Дирекциите "Инспекция по труда", като поделения в системата на ИАГИТ, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение (арг. чл.12, ал.1 от Закона за администрацията). Съгласно чл. 20, ал. 1 от У. правилник на ИАГИТ, инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл.404, ал.1 – да дава задължителни предписания на работодателя, касаещи преустановяване на нарушения от проверяваното дружество на трудовото законодателство за в бъдеще.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Предписанията съдържат предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването им. При издаването на предписанията не е изпълнено изискването на чл.35 от АПК - административният орган, преди да издаде индивидуалния административен акт, да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и да обсъди обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. В случая, контролните органи при издаването на предписанията не са обсъдили представените от страна на оспорващия писмени доказателства. Наред с това, контролните органи не са анализирали представените от страна на проверяваното лице доказателства, тъй като декларациите от 14.03.2012г. и от 26.03.2012г. съдържат взаимоизключващи се твърдения относно естеството на работата, извършвана за жалбоподателя от лицата, съставили декларациите.

Съгласно правната теория, трудовият договор е съглашение, по силата на което едната страна – работник, се съгласява да предоставя за определен срок или безсрочно работната си сила, като се задължава да извършва възложените ѝ трудови функции, а срещу това другата страна – работодател се задължава да заплаща възнаграждение и да осигури нормални и здравословни условия на труд. Физическото лице – работник предоставя работната си сила за изпълнение на даден вид работа, при определен работен режим, заплащане, работно време, работно място.

В хода на съдебното производство жалбоподателят е представил декларации с

дата 26.03.2012г. собственоръчно написани и подписани от горепосочените четири лица, които декларират, че „възлаганата им работа е без постоянен характер и представлява договор за изработка и поръчка” и „изпълнението на работата е без регламентирано работно време и договореното възнаграждение е еднократно”. Представени са и граждански договори, според което е възложено извършването на конкретно посочена в гражданския договор задача, като възнаграждението и срокът са определени с оглед характера на извършваната задача. Предметът им е описан като предоставяне на трудов резултат (продукт), а именно: „пробиване на отвори, огъване и почистване на определен брой метални изделия” и др. Представени са заверени копия от приемо-предавателни протоколи и сметки за изплатени суми (л. 76 – л. 83 вкл. от делото). Според отразеното в тях, извършената работа се приема за качествена и едва тогава се заплаща уговореното възнаграждение, след удържане на авансов данък. Това обстоятелство също е характерен белег на гражданския договор, при който непостигането на уговорения резултат е за сметка единствено и само на изпълнителя. Описаните характеристики са годни да определят отношенията между жалбоподателя и горепосочените четири лица като такива с гражданскоправен характер. В случай, че е намерил, че тези писмени доказателства са съставени с цел да прикрият съществуващи трудовоправни отношения, административният орган е следвало да обсъди тези обстоятелства и да обоснове извода си чрез съответно изложени мотиви към постановения от него акт. Подобно обсъждане в случая не е налице – процесното предписание е издадено преди направените възражения, съответно по-рано от представянето на писмени доказателства от страна на дружеството. В случая това нарушение на административнопроизводствените правила се явява съществено, тъй като не е несъмнено установен трудовоправният характер на отношенията, което налага отмяна на процесното предписание.

Съгласно приложимата норма на чл.404, ал.1, т.1 КТ, за да не се допускат и да се преустановяват нарушения на трудовото законодателство, както и за да се предотвратяват и да се отстраняват вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда дават задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица.

Всички изброени принудителни административни мерки по чл.404, ал.1 КТ съдържат в себе си изискването за съществуващо, а не съществувало по-рано правоотношение по престиране на работна сила. Същият извод се налага и от разписаните в чл.402 КТ права на контролните органи в рамките на своята компетентност да посещават по всяко време министерствата, другите ведомства, предприятията и местата, където се извършва работа, помещенията, ползвани от работниците и служителите, както и да изискват от лицата, които се намират на територията им, да се представят с документ за самоличност; да изискват от работодателя, съответно от органа по назначаването обяснения, сведения и представяне на всички необходими документи, книжа и заверени копия от тях във връзка с упражняването на контрола; да се осведомяват пряко от работниците и служителите по всички въпроси във връзка с упражняването на контрола, както и да изискват от тях да декларират писмено факти и обстоятелства, свързани с осъществяването на трудовата дейност, съответно на дейността по изпълнение на държавната служба, включително и данни за заплащането на труда; да вземат проби, мостри и други подобни материали за лабораторни изследвания и анализи, да използват технически средства и апаратура и да правят измервания на фактори на

работната среда във връзка с упражняването на контрола върху осъществяваната трудова дейност; да установяват причините и обстоятелствата, при които са настъпили трудови злоупотреби.

Видно от цитираните разпоредби законодателят е употребил понятията „работодател“, „длъжностни лица“, „работници“, „служители“, които сами по себе си сочат на съществуващо правоотношение по престиране на работна сила, независимо дали се касае за трудово или служебно правоотношение.

Предвид изложеното и като провери законосъобразността на акта на основание чл.168, ал.1 АПК съдът в настоящия състав намира, че предписанието е издадено от компетентен орган и в установената форма, но при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в резултат на които не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на жалбоподателя искане за възстановяване на направените разноските в общ размер 475 (четирисотин седемдесет и пет) лева, от които 400 лв. платено адвокатско възнаграждение и общо 75 лв. държавни такси.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ задължително предписание по т. 4 от протокол за извършена проверка на 14.03.2012 и 21.03.2012г., съставен от инспектори от Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ – С. при Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сума в размер на 475 /четирисотин седемдесет и пет/ лева - разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: